

Studiu asupra Evangheliei după Ioan

W. Kelly

Capitolul 2

Capitolul 2 începe cu minunea uluitoare a transformării apei în vin. Ea este relatată numai aici. Isus este Dumnezeu, Dumnezeul creației. El a arătat lui Natanel atotștiința Sa, acum El arată altora atotputernicia Sa. Era »a treia zi« - probabil a treia zi de când El văzuse pentru prima dată pe Natanael. Dar secțiunea este așa de semnificativă, că nu ești tentat să pui la îndoială gândul, că Duhul a oferit aici simbolic modelul unei zile viitoare, când gloria va deveni vizibilă – în contrast cu ziua mărturiei lui Ioan Botezătorul și a Domnului și a ucenicilor Săi. Căci așa cum a strălucit lumina în Galileea disprețuită, când El a venit în smerenie, așa va străluci ea peste cei săraci în duh, când El va apărea în glorie, și judecata va veni pe neașteptate peste cei mândri și înălțați, peste Ierusalim cu aroganța lui religioasă, care este așa de mare și de goală, până când harul îi va smeri înaintea Lui.

Ioan 2,1-2: »Și a treia zi a avut loc o nuntă în Cana din Galileea și mama lui Isus era acolo. Și au fost invitați și Isus și ucenicii Săi la nuntă.«

Este un tablou al lucrurilor de pe pământ; aici nu se revelează nici un tablou ceresc. De aceea găsim aici cum mama lui Isus este prezentată aici în prim plan, ca una care acolo era la ea acasă.

Ioan 2,3: »Și, sfârșindu-se vinul, mama lui Isus I-a zis: „Nu au vin.”«

Primul Adam eșuează totdeauna, și de cele mai multe ori eșuează acolo unde te aștepti mai mult. Dar Isus vrea să satisfacă toate necesitățile, chiar dacă timpul Lui nu a venit încă. Însă credința nu privește niciodată în zadar la El, și

Ioan 2,4: »Isus i-a spus: „Ce am Eu a face cu tine, femeie? N-a sosit încă ceasul Meu”«.

Este un răspuns remarcabil, și teologilor catolici le este foarte greu să-l aducă la unison cu învățătura și practica lor. El nu spune: mamă. Nu mai este vorba de primul Adam: aceasta nu era lipsă de respect, dar acel cult al Mariei este neîntemeiat și este păcat. Isus era aici, ca să facă voia lui Dumnezeu. El voia să arate, că binecuvântarea coboară de la Tatăl prin Fiul. Firea (carnea) și relațiile de rudenie nu au nimic de spus în această chestiune. Totul este numai har.

Ioan 2,5-6: »Mama Sa a spus slujitorilor: „Orice vă va zice, faceți!” Și erau acolo șase vase de piatră pentru apă, puse pentru curățirea iudeilor, încăpând în fiecare câte două sau trei măsurii.«

Sistemul iudaic era o mărturie a murdăririi; și rânduielile lui puteau sluji numai pentru curățirea cărnii. Aceasta era omenește. Isus era aici pentru un scop divin – atunci în mărturie, mai târziu în putere.

Ioan 2,7-10: »Isus le-a spus: „Umpleți vasele cu apă!” Și le-au umplut până sus. Și le-a spus: „Scoateți acum și duceți mai-marelui mesei”. Și au dus. Iar când a gustat mai-marele mesei apa făcută vin și nu știa de unde este (dar slujitorii care scosese apa știau), mai-marele

mesei l-a chemat pe mire și i-a spus: „Orice om pune întâi vinul cel bun; și, după ce au băut bine, atunci pune pe cel mai puțin bun; tu ai ținut vinul cel bun până acum.” «

Așa va face Isus în cea mai deplină măsură în ziua viitoare. El va întoarce istoria tristă a oamenilor. Vinul nu va seca, când El va domni. Va fi bucurie pentru Dumnezeu și pentru oameni în părtășie fericită. Isus va îngriji de toate pentru glorificarea lui Dumnezeu Tatăl. În ziua aceea El va fi atât Mirele cât și organizatorul sărbătorii; și bucuria zilei aceleia se va baza nu numai pe slava Persoanei Sale, ci și pe profunzimea acelei lucrări de umilință, care a fost înfăptuită deja la cruce. Atunci nu vor mai fi nici un fel de secrete. Atunci vor ști nu numai slujitorii, ci toți vor ști, de la cel mai neînsemnat și până la cel mai mare.

Ioan 2,11: Acest început al semnelor l-a făcut Isus în Cana din Galileea și Și-a arătat gloria; și ucenicii Săi au crezut în El.

Credința se ridică deasupra tuturor lucrurilor (2 Tesaloniceni 1,3). Se observă, că evanghelia noastră ne arată detalii foarte importante, pe care celelalte evanghelii nu le iau în seamă, care au loc înainte să înceapă lucrarea Sa în Galileea, pe când Ioan a fost aruncat în închisoare. Avem astfel mărturia lui Ioan, care este potrivită cu gloria personală a Domnului și se referă la lucrarea Sa pământească pentru univers până în veșnicie, și lucrarea Sa cerească în botezul cu Duhul Sfânt. Am avut mărturia lui Hristos din »a doua zi«, după mărturia lui Ioan; și aici avem »a treia zi«.

Ceasul lui Isus nu venise încă. Nunta din Cana era numai o umbră și nu tabloul însăși. Noi trebuie să mai așteptăm, până va veni adevărata nuntă de aici și de acolo de sus. Mama lui Isus, mama adevăratului Fiu al Omului, va fi acolo, atunci când va veni sărbătoarea. Ce a fost este numai o mărturie, un început al semnelor, ca să reveleze gloria Sa. Ziua DOMNULUI pentru Israel va veni încă.

Ioan 2,12: »După aceasta a coborât la Capernaum, El și mama și frații Săi și ucenicii Săi; și acolo au rămas mai multe zile.«

Trebuie remarcat, că de la sfârșitul capitolului 2 din evanghelia după Luca, pe când Domnul avea 12 ani, Iosif nu mai apare niciunde. Fără îndoială el a murit între timp. Maria este văzută aici iarăși împreună cu El. Absoluta punere deoparte a Lui pentru împlinirea voii și lucrării Tatălui Său nu a lezat cu nimic legăturile Lui de rudenie pământești, pe care El prin harul Său le-a luat asupra Sa. Și așa va fi la aceia pe care El îi reprezintă.

Dar nunta este numai o parte a revelării gloriei Sale în împărăția viitoare; și în scena următoare El dă un semn și un exemplu pentru judecata care trebuie să aibă loc. Și aceasta este la prima sărbătoare de Paște, care este amintită după sărbătoarea de Paște a copilăriei Sale (Ioan 6,4; 11,55). Vai! Cât de puțin au înțeles iudeii însemnătatea ei!

Ioan 2,13-17: »Și Paștele iudeilor era aproape; și Isus S-a suit la Ierusalim. Și i-a găsit în templu pe cei care vindeau boi și oi și porumbei și pe schimbătorii de bani șezând. Și, făcând un bici din frânghii, i-a scos pe toți afară din templu, și oile și boii; și a vărsat banii schimbătorilor și a răsturnat mesele, și celor care vindeau porumbei le-a spus: „Luați acestea de aici; nu faceți din casa Tatălui Meu casă de negustorie!” Și ucenicii Săi și-au amintit că este scris: „Râvna casei Tale Mă mistuie!” «

Nu numai că această curățire a templului se deosebește de aceea pe care o relatează evangheliile sinoptice la ultima Sa vizită în Ierusalim, ci este bogat în învățăminte să observăm, că în timp ce ele relatează numai despre ultima curățire a templului, Ioan amintește numai pe prima. Este o mărturie bătătoare la ochi printr-un fapt important, așa cum doctrinal

am văzut deja în introducerea evangheliei, că el începe acolo unde ceilalți se opresc, nu numai literalmente, ci și în ceea ce privește profunzimea a ceea ce este Isus, ce spune El și ce face El. Starea templului, egocentrismul care domnea acolo, indiferența față de adevărata teamă de Dumnezeu și față de onoarea și gloria Lui, în timp ce spectacolele lor rituale le alcătuiau foarte exact după imaginația lor, erau caracteristice stării ruinate a unui popor care prin harul lui Dumnezeu a fost chemat la cel mai înalt privilegiu pământesc.

Solomon a lucrat la început cu o energie, care la timpul ei a înlăturat pe marele preot nedemn; când împărăția a fost împărțită, Ezechia și Iosia, fiii lui David, au încercat amândoi să salveze onoarea Domnului. Neemia nu a greșit sub protecția păgânilor, când rămășița reîntoarsă a dovedit așa de repede, că pe de o parte captivitatea și pe de altă parte harul lui Dumnezeu nu a putut să-i conducă la pocăință. Acum Fiul dă un semn, care este tot așa de serios pentru ținutul religios arogant al Ierusalimului, cum minunea apei transformate în vin era plină de speranță luminoasă pentru Galileea disprețuită.

El acționează ca Domn cu drepturi divine și totuși ca Trimisul și Slujitorul smerit. Cu toate acestea nu atenuază mărturia, care este spre gloria persoanei Sale, prin porunca directă, să nu facă din casa Tatălui Său o casă de negustorie. El era Fiul lui Dumnezeu, El a fost făcut cunoscut în felul acesta, și Natanael L-a recunoscut deja așa, ca Cel care în judecată acționează nu numai pe bazele morale, pe care le cunoștea orice israelit temător de Dumnezeu, ci ca pe Unul care S-a identificat cu interesele Tatălui Său; și acestea erau casa Sa. Tot așa a vorbit și duhul prorociei despre Mesia cel respins, așa cum și-au amintit ucenicii mai târziu.

Ioan 2,18-22: »Iudeii deci au răspuns și I-au zis: „Ce semn ne arăți că faci aceasta?” Isus a răspuns și le-a zis: „Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voi ridica.” Iudeii deci au spus: „În patruzeci și șase de ani a fost zidit templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Dar El vorbea despre templul trupului Său. Deci, când a înviat dintre morți, ucenicii Săi și-au amintit că le spusese aceasta și au crezut Scriptura și cuvântul pe care îl spusese Isus.«

Semnul, pe care El voia să li-l dea, era propria Lui putere de înviere, care nu numai a înviat pe alții, ci și propriul Lui trup, adevăratul templu, în care era numai Dumnezeu (căci Cuvântul era Dumnezeu). Cu ceea ce se lăudau ei avea numai un nume fără Dumnezeu. Foarte curând va fi numită formal casa „lor” (Matei 23) și va cădea pradă distrugerii (Matei 24). Învierea Îl adevărește ca fiind Fiul lui Dumnezeu în putere; și după ce a înviat, ucenicii Lui s-au gândit la ceea ce El le-a spus, și astfel și-au găsit mai mult confirmarea mai fermă a credinței lor în Scriptură și în Cuvântul Său. Învierea Lui este adevărul de bază al evangheliei și al locului nostru deosebit ca creștini. Nu este de mirare, că iudeii erau geloși din cauza aceasta și păgânii batjocoreau aceasta, sau se dădeau la o parte din calea Lui. Să ne gândim mereu la aceasta și să ne amintim de El, Cel care oferă Scripturii tot harul și puterea ei.

Ajungem acum la o secțiune nouă a evangheliei, care este introdusă prin cuvintele introductive despre om și starea lui, care încheie capitolul 2. Venirea lui Nicodim și întrebările lui oferă Domnului ocazia pentru mărturia Lui despre necesitatea nașterii din nou pentru împărăția cerurilor, despre cruce, despre viața veșnică, despre dragostea lui Dumnezeu și condamnarea lumii, care se încheie cu mărturia lui Ioan Botezătorul cu privire la gloria Persoanei Sale.

Ioan 2,23-25: »Și, când era în Ierusalim, la Paști, la sărbătoare, mulți au crezut în Numele Lui, privind semnele pe care le făcea El. Dar Isus Însuși nu se încredea în ei, pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om.«

Era în cetatea ceremoniilor; era o sărbătoare a Domnului, da, cea mai importantă din sărbătorile sfinte; și Mesia era acolo, ținta credinței, care acționa cu putere și prin semne corespunzătoare descoperirea gloria Sa. Și din cauza aceasta mulți au crezut în Numele Său. Omul a făcut și a simțit ce este cel mai bine al său, având circumstanțele cele mai favorabile. Dar Isus nu Se încredea în ei. Cu siguranță, aceasta nu avea loc din partea Lui din lipsă de dragoste sau compasiune; căci cine a iubit vreodată ca El sau cine putea iubi ca El? Și motivul, care este prezentat așa de simplu, este cu adevărat copleșitor: »pentru că îi cunoștea pe toți și pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuși cunoștea ce era în om.« Ce sentință – de la cine – și pe ce bază! Facem bine să aprofundăm serios: cine nu este inclus în aceasta? Cel stabilit să fie Judecătorul celor vii și a celor morții vorbește așa. Nu s-a terminat cu totul cu omul?

O realitate mare, un adevăr adevărat, stricăciunea iremediabilă a omului. Cuvintele Domnului sunt în deplină concordanță cu cuvintele Duhului rostite prin apostolul Pavel: »Gândirea cărnii (aceasta este tot ce există în om) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, pentru că nu se supune legii lui Dumnezeu; pentru că nici nu poate«. De aceea, cei care trăiesc în carne nu pot să placă lui Dumnezeu. Lucrarea și suferințele lui este egocentrism și privită din partea lui Dumnezeu este fără folos. În același timp credința lui nu este mai bună; căci sufletul nu este supus mărturiei lui Dumnezeu, ci duhul spune că este o mulțumire cu sine însuși. Este o concluzie a minții, că Isus trebuie să fie Mesia; dar nu este supunere față de mărturia divină sau primirea acesteia. Căci în acest caz duhul stă pe scaunul de judecător și rostește ședința în favoarea sau împotriva, în funcție de cum apreciază motivele, pentru sau împotriva, în loc ca sufletul să pună pecetea (având în vedere toate lucrurile, care ar putea să fie, da, greutățile cele mai mari), că Dumnezeu este credincios și adevărat. Căci ce motiv există să te aștepți la dragostea Celui sfânt pentru un om rău și rebel? Hristos primit pe baza mărturiei lui Dumnezeu, care prin har este prezent pentru cei pierduți, care moare pentru păcătoși și neputincioși. El este Cel care explică totul și revelează totul; semnele și minunile nu o fac nici câtuși de puțin. Ele încâtușează ochiul; ele constrâng duhul într-o anumită direcție; ele pot atinge și câștiga simțămintele. Dar nimic în afara Cuvântului lui Dumnezeu nu îndreaptă pe om, sau îi descoperă ce este Dumnezeu în Hristos pentru omul îndreptat în felul acesta; și aceasta este, așa cum vom vedea, numai lucrarea Duhului, căci numai El – nu omul – are adevărata țintă înaintea Sa, pe Fiul dragostei lui Dumnezeu, care prin har a fost dat unei lumi ruinate și vinovate.

Este adevărat, că sentința noastră este dependentă de sentimentele noastre. Credem ușor ceea ce iubim; ceea ce nu ne atinge, respingem în mod natural. Atâta timp cât Isus a fost considerat Unul care îmbunătățește umanitatea, părea să fim foarte dispuși și binevoitori să-I spunem bun-venit. Omul voia să adevărească pe Isus, când gândea că Isus îl adevărește pe el. Dar cum poate el să accepte ceea ce face din el un nimic, ceea ce îl condamnă din punct de vedere moral, ceea ce îi prezintă atenționarea serioasă cu privire la judecata veșnică și îi pune înaintea iazul de foc? Nu, el urăște mărturia și Persoana care este punctul central al acestei mărturii, precum și adevărul legat de aceasta și cu El. Dacă el stă zdrobit înaintea lui Dumnezeu și a devenit ascultător și recunoaște păcatele lui mari și nescuzabile, precum și vinovăția lui, aceasta este cu totul altceva; și el se îndreaptă spre El, Cel care a fost de temut și detestat, ca singura speranță de la Dumnezeu, și Isus este Eliberatorul lui de mânia viitoare. Aceasta este cu adevărat convertire, și numai harul lucrează aceasta prin puterea lui dătătoare de viață.

Așa este când învățătura creștină se adaptează lumii, luîndu-se puterea și fiind transformată în așa fel, că ea trebuie să clădească ceea ce în realitate condamnă. Atunci de fapt nu mai este o sămânță care prinde rădăcini și crește și aduce roadă, ci este un aluat, care se răspândește și atrage mult la sine. Așa este creștinătatea, când voința omenească s-a impus și religia a devenit o tradiție.

Dar aici este mărturia sfântă și îngrozitoare a lui Isus pentru omul aflat în starea lui cea mai bună, unde nu a apărut nici o dușmănie, ci totul părea plin de făgăduințe omenești. Vedem iarăși aici pe Ioan, că el începe acolo unde celelalte evanghelii se opresc. Nu este Mesia cel lepădat, ci Isus, Fiul lui Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, care tratează pe om ca deșertăciune și păcat; și aceasta din cauză că el nu se gândește deloc la Dumnezeu, deoarece el însuși nu este cu adevărat trist și rușinat de opoziția lui față de Dumnezeu și pentru că el nu are un simțământ corect cu privire la păcat și drept urmare nu cunoaște nici o precauție serioasă. Din aparența semnelor dinaintea lui trage concluzia, că nimeni altul nu ar putea să le facă decât numai Mesia; dar o asemenea concluzie nu influențează starea lui morală, nici cu privire la Dumnezeu, și nici cu privire la semenii lui. El a fost exact așa, ca și în alte situații, cu care duhul lui s-a preocupat, și în care a fost; dar natura lui a rămas nejuducată, Dumnezeu nu a fost mai bine cunoscut, și dușmanul are aceeași putere asupra lui ca și mai înainte. Până acum a fost omul, și nu Dumnezeu; căci nu există o lucrare a lui Dumnezeu atâta timp cât Cuvântul nu este luat așa cum este el în realitate: ca și Cuvânt al Său, care descoperă omului harul Său, celui care îl caută conștient. Aici nu a fost ceva de felul acesta, ci un simplu proces de gândire și simțire al omului, fără nici o întrebare cu privire la păcatele sale sau la starea lui înaintea lui Dumnezeu, fără nici cel mai mic sentiment al nevoii după un Mântuitor. Isus știa ce valoare avea aceasta, și El nu se încredea în om, chiar dacă acesta credea în felul acesta în El. Era credință omenească, despre care noi nu puține exemple avem în această evanghelie și în altele, în timp ce noi găsim tot așa de clar credința lucrată divin, care are viața veșnică. Aceasta din urmă are a face cu Dumnezeu, în timp ce prima, deoarece este din om, nu se ridică deasupra originii ei. »Păziți-vă de oameni«, spune El mai târziu apostolilor Săi, și El Însuși era pe punctul să dovedească la cruce cât de adevărat știa El de la început ce era în om.